



# נשף המסיכות העליון הסתיר את המרגדיה

# על הדשנא

אך יש שיטה במיקריות הזאת. לא רק למעלה. בצמרת. חיסל הימין הקיצוני את הימין המתון. זה קרה גם למטה. הנגידיה ההיסטורית קוצרת את פירותיה. תהליך דומה אירע. בדור האחרון, ב"מיפלגה השנייה של מרכז-הכובד הציוני: המסד"ל. גם שם נקטו המנהיגים, משה שפירא ועמיתיו, קו מתון ושפוי — בשעה ששלמה התחוללה מהפכה נגדית, ואיטית. בכיתות של מערכת-החינוך ה"ממלכתית" דתית עוצב בשיטתיות טיפוס דתי חדש — קנאי-לאומני-מיסטי-פגני. לבסוף הפכה המסד"ל קן-הקוקייה של משה ולוינגר, חיים דרוקמן והדרווישים המרקדים של גוש-אמונים.

אלה הם שיוניים מהותיים בי עצם המיכנה של המערכת המדינית הישראלית. אי-אפשר להשיג אותם אלא למה שהתרחש בקהילייה לוויה היהודית בארץ-ישראל בתקופה שבין שיקטון חורדוס ובין הסוף כמצרחה.

**ה** תהליך בארץ חלום על עצירת החלוקה זה היסוד. "מיפלגת המרכז" החדשה, בהנהגת עזר וייצמן.

הליברלים, כך חלמו החולמים, ישתחדו ררו מחיבור-המוות של חרות. הכאריזמה של וייצמן והגייסות של הליברלים יאפשרו את ליכודו של מחנה חדש. זה ימשוך אליו את המצביעים המיואשים של ד"ש ואת כל השפויים שנותרו בליכוד, וכך ישתקם הימין המתון. זה יפח רוח חדשה גם בקרב הדתיים המתונים, שישתחררו ממחול-הזוועה של גוש-אמונים. כך תקום לתחייה הברית ההיסטורית של מיפלגת העבודה. הימין המתון והדתיים השפויים. חלום יפה. הוא מת השבוע. המפסיד הגדול של ועידת חלון-ברדיס על הדשא היה איש שכנע לא היה שם: עזר וייצמן. ועם ישראל, כמובן.

**ה** אם זה אבוד? האם הטראגדיקור מדיה הליברלית על הדשא חיסלה סופית כל תיקווה להקמת מיפלגת-מרכז מתונה ושפויה. התומכת בפשרה לאר מית וחברתית?

הנתונים האובייקטיביים לא השתנו. חבורת העסקנצ'יקים בכפר-המכביה אינה מייצגת אלא את עצמה ואת הנשמות ה"מתות" שהיא קנתה. אין לה גייסות. אילו קמה מיפלגת-מרכז, איתה מושכת את קולותיהם של המוני אורחים הרוצים בשלום, במישטר דמוקרטי ובחירות-אדם, וגם במידה כלשהי של צדק סוציאלי. אין לו כתובת.

אך הנתונים הסובייקטיביים אינם מקדמים תהליך זה. עזר וייצמן יכול היה להתייצב בראש מחנה קיים. אך מסופקני אם יש לו אומץ הלב הדרוש לאדם כדי שייצא למימד, ירים דגל ויכריז: מי לאלהיכם. אילי! לדוגמה של ד"ש יש השפעה מרתיעה. קארקטורה זו של מיפלגת-מרכז לא זה בלבד שהתפרקה, אלא שכל אחד משרירי דיה ממשך להתפרק, כאילו גורו עליהם האלים הוועמים שלא תישאר בהם אבן על אבן, מנדאט על מנדאט.

אחרי נסיון זה לא יאמין הציבור לשום קבוצה חדשה, שתבקש להקים מיפלגת-מרכז, אלא אם כן יעמדו בראשה מנהיגים גימ אשר כנותם ויושרם כבר הוכחו מעבר לכל ספק, ואשר בפייהם תוכנית ברורה ומפורשת לפיתרון בעיות המרכזיות. אוחזי-עניינים בעלי לשון חלקי לקה לא יצדחו עוד.

**ל** תכן כי בכוא היום יסכם ההיסטוריון כי כל זה לא קרה במיקרה, ולא היה אלא חלק מתהליך של טירוף המערכות — כפי שקרה לקראת סוף הבית השני. אם כן, הרי גם נשף-המסיכות על הדשא היה חלק מהצגה גדולה יותר.

מתון והדתיים המתונים — היא שטיפקה לתנועה הציונית ולמדינת ישראל במשך דור שלם את מרכז-הכובד, שמנע גרושה לקיצוניות.

היא לא היתה מסוגלת לספק פיתרונות לבעיות-היסוד של המדינה, אך היא הכריחה מידה מספקת של שפיות, מתנינות ויציבות. מאזן זה הופר כתוצאה ממעשה-הבגידה ההיסטורית של הציונים-הכלליים (שהפסקו עזר וייצמן, בינתיים את התווית הליברלית). כאשר הקימו את גחל, ערב הבין חירות של 1965.

האמתלה נמצאה בשאיפת הליברלים

"ויעידה" ו"קואליציות" והרכבת הנהגה" ויצא מה שיצא. הנשף הזה נערך לעינו כל, הגיר והנשף של שחיתות צינית וריקבון חשוף. השפעתו על תודעת הציבור היא הרסנית.

ציבור זה, המורכב ברובו מפליטים מישטרים רודניים למיניהם, איך יוקיר את הדמוקרטיה אשר זה פרצופה? כיצד יעמוד מול פיתויי הפאשיזם, המרים עתה בגלוי את ראשו כרחוב הישראלי, אם זו דמותה של החברה הליברלית? (והרי אין אף אורה אחד המודה בכך שהוא בעצם אשם בכל, מפני שהוא מסרב להעניק כוח למיפלגות המייצגות



## מודעי עם בגין: ימינה, ימינה, ימינה!

"לביית" את חרות, להטמיע את הימין הקיצוני בקרב הימין המתון, אך היה ברור מראש כי יקרה ההיפך. הקנאים ידעו את השפויים, ה"קיצוניים את המתונים. בגין השתלט על הקופה המשותפת, וכך עיקבותיו בא אריק שרון. הקנאים המטורפים, שהתחבאו בכפוף הסוס הפרוואני, פרצו ממנו והשתלטו על העיר.

**ה** שתלטותו של יצחק מודעי על המיפלגה משלימה תהליך זה. למודעי אין ולא כרום עם העמי דות המסורתיות של הציונים-הכלליים. ליום, הציבור השקפתי, מקומי בתנועת-החרות.

יכול מישתו להתנחם ולאמר: או מה? הרי זה רק מיקרה! בהתגוששות הכללית של העסקנצ'יקים על הדשא ניצח במיקרה עסקנצ'יק בעל דיעות שכאלה. אבל אין לזה משמעות לגבי מהות המיפלגה. חוששני שזוהי מערת אופטימית. מי שאוננו היתה כרויה לרחשי המון העסקנים במושב-הפתיחה של הוועידה, יכול היה להבחין בכך. כאשר דיבר שימ"ת ארליך על הצורך בצימצום ההתנחלות, שררה באולם דיממת-מוות. אך כאשר פתח מנחם בגין את ברו ההיסטוריה המפורקת, ובימכם של "דס יתיר" ד"ש, שמעו מחיאות-כפיים סוערות. צירי הדיברלים הגיבו בדיק כפי שהיו מגיבים צירי חרות. יתכן כי בחירת מודעי היתה מיקרה.

עקרונות של ממש, והוא בוטע באישים המעוים להגיד בדרים נכונים ובלתי-פופולריים, והוא מעדיף עלימות גדולות של זבל, רק מפני שהן גדולות, על פני תנועות קטנות של בעלי-ערכים, ה"נשארות" משום-כך קטנות, אך זהו סיפור אחר.

**ר** עידה זו היתה פגיעה במסור ה"ציבורי ובחוסן הדמוקרטי של החברה הישראלית, זה מעציב, אך חמורה לאין שיעור יותר השפעתה על עתיד המדינה, על הדשא של כפר-המכביה, ל"צילוי ההמונה העליונה של נשף המסיכות, צעדנו עוד צעד אחד לקראת חורבן-כית-שדושי.

כדי להבין זאת, יש לזכור מגיין באה מיפלגה זו — ולראות לאן היא הולכת. מקורה במיפלגת הציונים-הכלליים, ש"היתה אחד המרכיבים החשובים של התנועה הציונית לפני קום המדינה. היא התבססה על אנשי העליה הראשונה, פרד"סני המושבות הוותיקות, ועל המוני הבורגנות הזעירה שבאו מאירופה. בראשה עמדו אנשים כמו פרץ ברגשטיין ההולנדי וישראל רוקח הצבר — אנשים מציאטותיים מאד, שפויים מאד, הומאניסטים, ליברלים. מיפלגת הציונים הכלליים היתה מיבצר של מתנינות. במאבקים שבין דויד בן-גוריון ויון האקטיביסט" ומשה שרת ה"מתון", תמכו שרי הציונים-הכלליים תמיד באשרתם, יחד עם השרים הדתיים. הברית ההיסטורית בין שמושה אלה — מפא"י המתונה, הימין ה"י

**ה** היסטוריה היא לפעמים נשף-מסיכות.

המרגדיה מופיעה בה לא פעם בתחילת שושלת של ליצן עליו. הקומדיה אהבת להתחפש לאביר-כרדמות-היגון. השבוע, על הדשא העליון של כפר-המכביה, בהברת חבורה מג"ז וזנת של ליצנים, כפילים ומשוגעים עיבש-כפר, אירעה מרגדיה.

**ע** ד מירקע הטלוויזיה לא היתה ועידתה של המיפלגה הליברלית אלא סידרה רצופה של רגעים קומיים. איש כמו ז'אק אופנבאך היה יכול להלחין אותה כאופרטה משעשעת, בנוסח הלנה היפה וטיפורי הופמן.

הנה בעל השפם המטופח, ה"זומה" לי שוליה של ספר, מין פיגארי-מאוכזב, הטוען, כי "סחבו לי את הצירוף". הנה דון קיחוט ממכסיקו, מאהבה של לידי דולצ'יאנה, רכוב על סוס של הבטחות ריקות, המסתער על טחנות-הרוח הטוחנות רק מילים. הנה סאנשו פאנסה מעתלית, בלי רך מנטיקה ובלי אשליות, הרוצה רק לקבל את חלקו ולנסוע הביתה ברכבת. הנה יוליוס קיסר הממושקף, שהכל נעצו בו את סכיניהם, ואחרי ההצגה הוא מסיר את התחפושת המגולת בדם והרי הוא בריא ושלם ומוכן להצגה הבאה. הנה ברוטוס הגוראי, מאופר בתמר-קים של רבלון, שרוע על הדשא, כשהוא בטוח שכבש אימפריה, ואינו יודע כי מר-כוס אנתוניוס מחכה לו מאחורי הפינה. קומדיה עליונה, קצת מטורפת, קצת מבחילה, אך מתחכאה מאחורייה מרגדיה.

**א** יני מתכוון לעצם התופעות ה"עצובות של התנוונות ושחיתות, ש"התגלו כאן לעיני כל.

על כך כבר דובר הרבה. מיפלגה בלי אידיאלים, בלי עקרונות, בלי מצע, מיפ"לגה שאבדה לה גם ימרה של שליחות. מיפלגה שנשר ממנה גם הצעף אחרון של צביעות, והנה היא עומדת לפנינו, עירומה וקנה, בלה ומכוערת, שיניה רקובות ואבריה מדולדלים. שוב לא תעזר לה כל הקוסמטיקה של חברת-התמרור קים, אשר מנהלה-לשעבר הפך עתה מג"ז הינה.

**ו**עידת המיפלגה לא דמתה ל"התכנסות של פעילים פוליטיים, אלא להצטופפות של תולעים על גבי נתח של בשר רקוב — מראה מבועת ומפחיד.

מאות העסקנצ'יקים האלה, הגדולים וה"קטנים, שאינם מייצגים איש ואינם מייצגי גימ דברי, שעסקו על הדשא בהתגוששות של הכל-נגד-הכל, כשהם מתחברים איש עם רעהו וביגודים איש ברגלו, מוכנים למכור את הכל תמורת רגל של כוסאם שבור ונוהגים כמו עדה של קונים היסטריים במכירת-חיסול של כל-לב מתמוטט. מיפלגה זו לא התייצבה לבחירות מאז 1961, ולמעשה מאז 1959. אילו התייצבה עתה לבדה, ובשמה, יתכן שלא היתה זו לה אף בשלושה מנדאטים, אך תודות לרקבון שפשה בתהליך הדמוקרטי ב"ישראל, ובעזרת עיסקי-אוויר המזכירים את שלום עליכם, היא חולשת על מער"כות לכללה ומשק, מישרות וכיבודים, הגאות והטבות, שיש בהם כדי להזין אוגדה שלמה של תולעים. משום כך נגררו החברים שאינם-קיימים אל המיפלגה שאינה-קיימת, כמו ה"נשמות המתות" בסיפרו הסאטירי של גיי קוליי גוגול, כדי למשש כאסימונים ב"מישחקה-המזול של העסקנים, ומשום כך נערכה הקומדיה של "בחירות פנימיות"